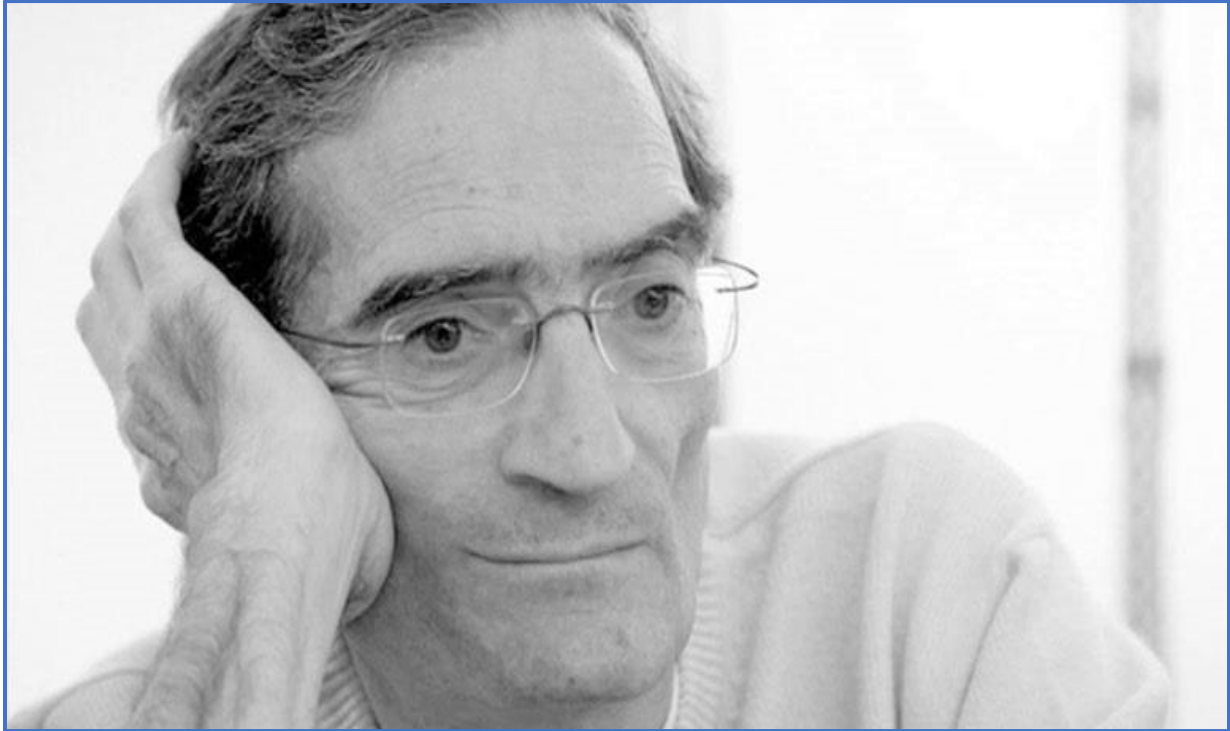

Η τραγωδία της Ουκρανίας οφείλεται στη γεωγραφική της θέση.

Γράφει ο Κλεάνθης Γρίβας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΚΟΥΒΑΣ (1962) ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΟΥΚΡΑΝΙΑΣ (2022).

«**Ελπίζω να έχω τον Θεό στο πλευρό μου, αλλά πρέπει να έχω το Κεντάκι**» [ή την Ουκρανία, εν προκειμένω].

Αβραάμ Λίνκολν

«**Είμαστε σε περίοδο κρίσης, οι απολυταρχίες αμφισβητούν τις δημοκρατίες**»

Τάδε έφη **Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν**,
μη-εκλεγμένη Πρόεδρος της Κομισιόν, 22/2/2022.

Δήλωση πρωθύστερη: Με δεδομένη την αποστροφή μου τόσο για τις απολυταρχικές κυβερνήσεις, που «νομιμοποιούνται» μέσω ελεγχόμενων τύποις «δημοκρατικών» εκλογών, όσο και για τις φιλελεύθερες ολιγαρχίες

που δεν χρειάζονται να έχουν καμιά εκλογική νομιμοποίηση [όπως, για παράδειγμα, η κυβέρνηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης -η Ευρωπαϊκή Επιτροπή- που διορίζεται από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και συνεργάζεται σταθερά με πλείστες όσες απολυταρχικές κυβερνήσεις - χωρίς φυσικά να εξομοιώνω τις μεν με τις δε], **θα προσπαθήσω** να προσεγγίσω τη γεωπολιτική «Ουκρανική Κρίση» απαλλαγμένος από τις παραμορφωτικές συναισθηματικές και ιδεολογικές αγκυλώσεις.

Οι ΗΠΑ επιδιώκουν να ολοκληρώσουν την περικύκλωση της μετασοβιετικής Ρωσίας. Δεν το έκαναν όταν **μπορούσαν**. Και προσπαθούν να το κάνουν τώρα **που δεν μπορούν**.

1. **Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ: ΚΟΥΒΑ 1962 - ΟΥΚΡΑΝΙΑ 2022.**
2. **ΜΕΤΑ-ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΡΩΣΙΑ.**
3. **ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ.**
4. **ΡΩΣΙΑ.**
5. **ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ.**
6. **ΟΙ ΧΑΡΤΕΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟ ΠΑΡΟΝ (ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ;).**
7. **Η ΑΥΣΤΡΙΑ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΗ ΛΥΣΗ;**
8. **ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΙΑ (1955) ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ (2022)..**
9. **ΗΠΑ: ΕΜΠΟΔΙΟ ΣΤΗ ΛΥΣΗ.**

1. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ: ΚΟΥΒΑ (1962) - ΟΥΚΡΑΝΙΑ (2022)

Από τις 14 έως τις 27 Οκτωβρίου 1962, με την «Κρίση των πυραύλων της Κούβας», η ανθρωπότητα έφτασε στο χείλος της πυρηνικής καταστροφής και όλος ο πλανήτης έζησε επί 13 ημέρες έναν ασύλληπτο εφιάλτη εξαιτίας του αμεσότατου κινδύνου της πυρηνικής σύγκρουσης μεταξύ των ΗΠΑ και της ΕΣΣΔ, όταν οι δύο υπερδυνάμεις ενεπλάκησαν στο ενδεχόμενο να εφαρμόσουν την παράφρονα πολιτική της «**Αμοιβαίας Εξασφαλισμένης Καταστροφής**» (Mutually Assured Destruction, τα αρχικά της οποίας σχηματίζουν τη λέξη MAD που σημαίνει «παράφρονας»).

Η κρίση ξέσπασε όταν σοβιετικοί πύραυλοι με πυρηνικές κεφαλές εγκαταστάθηκαν στην Κούβα ως απάντηση στην εγκατάσταση αμερικανικών πυρηνικών πυραύλων στην Αγγλία, την Ιταλία και την Τουρκία.

Οι 13 ημέρες που συγκλόνισαν τον κόσμο οδηγήθηκαν στο πέρας τους στις 27 Οκτωβρίου 1962, όταν ο Αμερικανός πρόεδρος **Τζον Κένεντι** και ο Σοβιετικός ηγέτης **Νικίτα Χρουστσόφ** συμφώνησαν η μεν ΕΣΣΔ να αποσύρει τους πυραύλους της από την Κούβα, οι δε ΗΠΑ να αποσύρουν τους δικούς τους από την Τουρκία και να εγγυηθούν την αποχή από κάθε στρατιωτική ενέργεια κατά της Κούβας. Μια συμφωνία που, όπως έδειξαν τα πράγματα, τηρήθηκε και από τις δύο πλευρές.

Σημείωση: Για όσους δεν θέλουν να αφιερώσουν χρόνο σε ιστορικές αναλύσεις, υπάρχει το ενδιαφέρον κινηματογραφικό έργο «13 Ημέρες» του Ρότζερ Ντόναλτσον (2010), και η εξαιρετική σχετική μαύρη κωμωδία «ΣΟΣ Πεντάγωνο καλεί Μόσχα» (ή Doctor Strangelove ή Πώς έμαθα να αγαπώ τη Βόμβα) του Stanley Kubrick (1964).

Σήμερα, η ιστορία επαναλαμβάνεται και πάλι (ως τραγωδία) με «μήλο της έριδος» την **Ουκρανία** στη θέση της **Κούβας**, και με τους ρόλους των πρωταγωνιστών αντεστραμμένους: **Τότε** αμυνόμενες ήταν οι Ηνωμένες Πολιτείες και επιτιθέμενη η Σοβιετική Ρωσία. **Σήμερα** αμυνόμενη είναι η μετα-σοβιετική Ρωσία του Πούτιν και επιτιθέμενες οι Ηνωμένες Πολιτείες.

Πρόκειται για δύο κρίσεις με παρεμφερή χαρακτηριστικά που, ευτυχώς, διαφέρουν μεταξύ τους κατά ότι στη σημερινή δεν υπάρχει (προς το παρόν;) στο τραπέζι η πιθανότητα να εφαρμοστεί η παράφρων πολιτική της «Αμοιβαίας Εξασφαλισμένης Καταστροφή» (MAD).

2. ΜΕΤΑ-ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΡΩΣΙΑ.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1990, την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης ακολούθησε η επιβολή της κυριαρχίας του **Μπόρις Γιέλτσιν**, ενός διεφθαρμένου, αδίστακτου, ανίκανου και αλκοολικού υψηλόβαθμου αξιωματούχου του καταρρεύσαντος κομμουνιστικού καθεστώτος, ο οποίος παρέδωσε -με το αζημίωτο- τον πλούτο της χώρας στις ύαινες του ξένου κεφαλαίου και στους ντόπιους τυχοδιώκτες (τους μετέπειτα, γνωστούς ως ολιγάρχες) που μυρίστηκαν αίμα.

Η ρωσική αυτοκρατορία κατακερματίστηκε όταν το ένα μετά το άλλο τα κομμάτια της ανεξαρτητοποιήθηκαν και μετατράπηκαν σε προσωπικά φέουδα των **τέως ηγετικών στελεχών** του κομμουνιστικού καθεστώτος, με

αποτέλεσμα να παραμένει σε ρωσικά χέρια ένα μόνο μέρος, με τη μορφή της Ρωσικής Ομοσπονδίας.

Απ' αυτές τις τεκτονικές αλλαγές, οι **Ηνωμένες Πολιτείες** αναδύθηκαν ως η μοναδική εναπομείνασα παγκόσμια δύναμη. Αλλά όχι για πολύ. Σ' αυτή τη φάση, οι ΗΠΑ θα **μπορούσαν** να περικυκλώσουν την Ρωσία ανώδυνα, απλώς ενσωματώνοντας στο NATO τις πρώην ανατολικές χώρες, μέσω μιας γρήγορης διαδικασίας την οποία η Ρωσία δεν θα μπορούσε να αντιμετωπίσει. **Αλλά δεν το έκαναν. Αφενός γιατί** θεωρούσαν απίθανο ότι η Ρωσία θα μπορέσει να ξανασταθεί στα πόδια της στις επόμενες γενιές, **και αφετέρου γιατί** ανησυχούσαν πολύ για την τύχη του (πρώην σοβιετικού) πυρηνικού οπλοστασίου, το οποίο ήθελαν να βρίσκονται υπό τον έλεγχο ενός κράτους, προκειμένου να εξασφαλιστεί η μη-χρήση τους εναντίον συμμάχων των ΗΠΑ αλλά και η μη-διασπορά τους σε ακατάλληλα χέρια.

Μ' άλλα λόγια, όπως το έθεσε ο αναλυτής George Friedman: **«το ρωσικό πυρηνικό οπλοστάσιο δεν προστάτευσε τη Σοβιετική Ένωση, αλλά έσωσε τη Ρωσική Ομοσπονδία - τουλάχιστον από την αμερικανική επέμβαση».**

[GeorgeFriedman (2011): Η Επόμενη Δεκαετία. Εκδόσεις Ενάλιος, 2013).

Αυτό που θα μπορούσαν να κάνουν οι ΗΠΑ στη δεκαετία του 1990 **όταν μπορούσαν**, προσπαθούν να το κάνουν τώρα **που δεν μπορούν: να ολοκληρώσουν την περικύκλωση** της μετα-σοβιετικής Ρωσίας, κλείνοντας την τανάλια με την εισδοχή της Ουκρανίας στο NATO..

Το 2000, η άνοδος του **Βλαντιμίρ Πούτιν** στην εξουσία, δημιούργησε μια πολύ διαφορετική Ρωσία από εκείνη της δεκαετίας του 1990. Με βασικό εργαλείο τις **μυστικές υπηρεσίες πληροφοριών**, του μοναδικού θεσμού που δεν έπαψε ποτέ να λειτουργεί στη ρωσική αυτοκρατορία (τσαρική και κομμουνιστική), ο Πούτιν άρχισε την διαδικασία αποκατάστασης της ρωσικής ισχύος.

Σε όλη τη δεκαετία του 2000, οι ΗΠΑ άρχισαν να κάνουν αυτό που δεν είχαν κάνει κατά τη (βολική γι' αυτές) δεκαετία του 1990: **Να απορροφούν στο NATO** τις πρώην χώρες της ανατολικής Ευρώπης, από την Βουλγαρία στα νότια μέχρι τις βαλτικές χώρες (Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία) στα βόρεια, σχηματίζοντας μια «υγειονομική» ζώνη «δυτικής ασφάλειας» σε όλη την έκταση των νέων ευρωπαϊκών συνόρων της Ρωσίας, **με την Ουκρανία να**

παραμένει η τελευταία προς ενσωμάτωση από τις πρώην ανατολικο-ευρωπαϊκές χώρες. Από εκεί και πέρα, η βεβαιότητα ότι η Ρωσία είναι περικυκλωμένη διαμορφώνει την ρωσική εξωτερική πολιτική και τις αντιλήψεις της περί γεωπολιτικής.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες **αποσκοπούν** στην ολοκλήρωση της περικύκλωσης και η Ρωσία του Πούτιν **επιδιώκει** να την αποφύγει, με αποτέλεσμα η **Ουκρανία** (εξαιτίας της κατάρτας της γεωγραφικής της θέσης) να αποτελεί **κλειδί** τόσο για τη ρωσική ασφάλεια κατά την αντίληψη του Πούτιν, όσο και για την ασφάλεια της Ευρώπης κατά την αντίληψη των ΗΠΑ και του NATO.

Στην ομιλία του προς τους πολίτες στις 25 Απριλίου 2005, ο Πούτιν δήλωσε ότι «η πτώση της Σοβιετικής Ένωσης είναι η μεγαλύτερη γεωπολιτική καταστροφή του αιώνα». Και ανακοίνωσε δημόσια ότι σκόπευε να ενεργήσει έτσι ώστε να αντιστρέψει κάποιες από τις συνέπειες αυτής της πτώσης». (George Friedman, 2011: Η Επόμενη Δεκαετία. Εκδ. Ενάλιος, Αθήνα, 2013).

3. ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ.

Η Ευρώπη δεν αποτελεί μια ενιαία οντότητα. **Ιστορικά**, αποτέλεσε πεδίο αλληπάλληλων πολεμικών συγκρούσεων και σφαγών. **Και σήμερα**, «θα εξακολουθεί να κατατρώχεται από την εσωτερική της ανομοιογένεια, και δεν διαθέτει ενιαία οικονομική, εξωτερική και αμυντική πολιτική». Όπως διαπιστώνει ο γεωπολιτικός αναλυτής Ρόμπερτ Κάπλαν: **«το γεγονός ότι [χάρη στην προστατευτική ομπρέλα των ΗΠΑ] η Ευρώπη δεν αντιμετωπίζει καμιά συμβατική στρατιωτική απειλή τη δεδομένη στιγμή, την αφήνει εκτεθειμένη στον ναρκισσισμό των μικροδιαφορών»**, (Robert Karlan- 2012: Η εκδίκηση της γεωγραφίας. Αθήνα, Μελάκι, 2017, σ. 261).

Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, στο θέατρο του παράλογου του αντιδημοκρατικού και γραφειοκρατικού **«τέρατος των Βρυξελλών»** (Hans Magnus Enzensberger: Γλυκό Τέρατος των Βρυξελλών. Νεφέλη, 2024) να διαγκωνίζονται διάφοροι **μη-εκλεγμένοι σαλτιμπάγκοι** που υποδύονται τους «ηγέτες», αυταπατώμενοι ότι αποτελούν τη μετενσάρκωση των ηγετών του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, Τσόρτσιλ, Ρούζβελτ και Ντε Γκολ.

Μεταξύ αυτών και η σημερινή **Ευρωπαϊκή Επιτροπή** (European Commission) -δηλαδή, η «κυβέρνηση» της δήθεν δημοκρατικής Ευρωπαϊκής Ένωσης- **που είναι διορισμένη** από το **Ευρωπαϊκό Συμβούλιο** (European Council) το οποίο αποτελείται από τους αρχηγούς κρατών ή κυβερνήσεων των 27 κρατών-μελών της ΕΕ, τον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και την Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Συνεπώς, ο διορισμός της Ευρωπαϊκής Επιτροπής είναι προϊόν άπειρων συμβιβασμών μεταξύ των μελών του Οργάνου που την διορίζει και **δεν διαθέτει** καμιά εκλογική νομιμοποίηση, παρότι ομνύει διαρκώς στο όνομα της δημοκρατίας.

Επικεφαλής αυτής της ευρωπαϊκής «δημοκρατικής κυβέρνησης», πρόεδρος -δηλαδή, «πρωθυπουργός- είναι από το 2019, είναι η κ. **Ούρ-σουλα φον ντερ Λάιεν**, που διαμορφώθηκε κατ' αποκλειστικότητα στους δαιδαλώδεις διαδρόμους της εξουσίας. Ένα άτομο, **ικανότατο** στην οσφουοευκαμψία, την εθελοδοουλία και στην αναξιοπρέπεια που συνεπάγεται κάθε τέτοια διαδρομή, **αλλά και στις** -μικρές και μεγάλες- **απάτες**, όπως τεκμαίρεται μεταξύ άλλων και από τη **(διαπιστωμένη) λογοκλοπή** που έκανε προκειμένου να αποκτήσει «ακαδημαϊκούς τίτλους:

«Το 2015, ύστερα από εξέταση της διδακτορικής διατριβής της αναφέρθηκε ότι το **43,5% των σελίδων της διατριβής της** περιείχε λογο-

κλοπή και σε 23 περιπτώσεις χρησιμοποιήθηκαν αναφορές που δεν επαληθεύτηκαν.

Πολλοί διαπρεπείς Γερμανοί πανεπιστημιακοί, όπως ο Γκέραρντ Ντάνεμαν (Gerhard Dannemann) και ο Βόλκερ Ρίμπλε (Volker Rieble), κατηγορήσαν δημοσίως την Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν για λογοκλοπή.

Η Ιατρική Σχολή του Ανόβερου διεξήγαγε έρευνα και **κατέληξε τον Μάρτιο του 2016 στο συμπέρασμα ότι η διατριβή περιέχει πράγματι λογοκλοπή, αλλά δεν μπορεί να αποδειχθεί πρόθεση για εξαπάτηση (!!!)**. Το πανεπιστήμιο αποφάσισε να μην ανακαλέσει το ιατρικό πτυχίο της Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν.

Κριτικές αμφισβήτησαν την ανεξαρτησία της επιτροπής που εξέτασε τη διατριβή, δεδομένου ότι η Φον ντερ Λάιεν γνώριζε προσωπικά τον διευθυντή της. Διάφορα μέσα ενημέρωσης επέκριναν επίσης ότι η απόφαση ήταν μη-διαφανής και μη-σύμφωνη με τους καθιερωμένους ακαδημαϊκούς κανόνες».

[\[https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9F%CF%8D%CF%81%CF%83%CE%BF%CF%85%CE%BB%CE%B1%CF%86%CE%BF%CE%BD%CE%BD%CF%84%CE%B5%CF%81%CE%9B%CE%AC%CE%B9%CE%B5%CE%BD\]](https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9F%CF%8D%CF%81%CF%83%CE%BF%CF%85%CE%BB%CE%B1%CF%86%CE%BF%CE%BD%CE%BD%CF%84%CE%B5%CF%81%CE%9B%CE%AC%CE%B9%CE%B5%CE%BD)]

4. ΡΩΣΙΑ.

Μετά τη λεγόμενη **Πορτοκαλί Επανάσταση**, που υποκινήθηκε από τους Δυτικούς, η Ουκρανία διχάστηκε σε αντιμαχόμενες φιλορωσικές και αντιρωσικές κλίκες.

Η αμερικανική εξωτερική πολιτική στην Ευρώπη είχε πάγιο στόχο **αφενός** τον περιορισμό της Ρωσίας **και αφετέρου** την αποτροπή της σύγκλισης της Γερμανίας και της Ρωσίας, κατ' εφαρμογή της αρχής **«η Ρωσία έξω, η Γερμανία κάτω, οι Ηνωμένες Πολιτείες μέσα»**.

Σ' εφαρμογή αυτής της πολιτικής, οι ΗΠΑ αποπειράθηκαν να περικυκλώσουν τη Ρωσία, ενσωματώνοντας στο ΝΑΤΟ τις περισσότερες χώρες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης. Δηλαδή να κάνουν τώρα αυτό που δεν έκαναν στη δεκαετία του 1990 (όταν μπορούσαν να το κάνουν χωρίς κόστος). Αλλά, που σήμερα, δεν μπορούν να το κάνουν, τουλάχιστον χωρίς μεγάλο ρίσκο και χωρίς μεγάλο τίμημα, δεδομένου ότι ΗΠΑ (α) έχουν απέναντί τους την ισχυρή Ρωσία του Πούτιν και όχι την διαλυμένη Ρωσία του Γιέλτσιν και (β) δεν είναι πλέον ικανές για σοβαρή επιβολή ισχύος. Εν ολίγοις **ό,τι μπορούσ-**

αν να κάνουν στη δεκαετία του 1990, δεν μπορούν να το κάνουν στη δεκαετία του 2020.

Η Γερμανία δεν έχει κανένα συμφέρον από την επέκταση του ΝΑΤΟ, δηλαδή την επέκταση της αμερικανικής επιρροής στη ρωσική περιφέρεια. Τόσο από γερμανική όσο και από ρωσική άποψη, μια στενότερη συνεργασία της Γερμανίας με τη Ρωσία είναι μια συμφέρουσα προοπτική: Η Γερμανία χρειάζεται τους ρωσικούς πόρους και την ενέργεια της Ρωσίας, και η Ρωσία χρειάζεται τις αγορές και την τεχνογνωσία της Γερμανίας.

5. ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ.

Το αμερικανικό συμφέρον στην **Ευρασία** (Ρωσία και ευρωπαϊκή χερσόνησο) είναι το ίδιο με το αμερικανικό συμφέρον παντού: να μην κυριαρχεί καμιά μεμονωμένη δύναμη ή συνασπισμός σε ηπειρωτικό επίπεδο. Η συνεργασία, και πολύ περισσότερο η ενοποίηση, της Ρωσίας και της Ευρώπης θα δημιουργούσε μια δύναμη που ο πληθυσμός, οι τεχνολογικές, οι βιομηχανικές ικανότητες, οι φυσικοί πόροι και το εργατικό δυναμικό της θα ήταν υπέρτεροι εκείνων των Ηνωμένων Πολιτειών.

Κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα, οι Ηνωμένες Πολιτείες ενήργησαν τρεις φορές για να αποτρέψουν την επιβολή ενός ηπειρωτικού ηγεμόνα στην Ευρώπη, πράγμα στρέφονταν κατά των θεμελιωδών αμερικανικών συμφερόντων.

- **Η πρώτη** κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, το 1917, όταν οι μπολσεβίκοι μετά το πραξικόπημα του Οκτωβρίου έβγαλαν την Ρωσία από τον πόλεμο (έβγαλαν την Ρωσία από τον πόλεμο με την Συνθήκη του Μπρεστ Λιτόφσκ, πράγμα που εξ αντικειμένου επιδείνωσε τη θέση των Αγγλο-Γάλλων σε έναν πόλεμο που είχε βαλτώσει, οι Ηνωμένες Πολιτείες επενέβησαν στη σύγκρουση, και καθόρισαν την εξέλιξη του πολέμου.

- **Η δεύτερη** κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, οι Ηνωμένες Πολιτείες έκαναν το ίδιο. Όταν ο Χίτλερ κατέλαβε μέσα σε λίγους μήνες ολόκληρη την ευρωπαϊκή χερσόνησο με εξαίρεση την Αγγλία, και εν συνεχεία, με καλυμμένα τα νώτα του, επιτέθηκε εναντίον του Στάλιν (στις 22 Ιουνίου 1941), του μέχρι τότε συμμάχου του από το 1939 με το Σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότοφ ή επί το ακριβέστερο του Συμφώνου Χίτλερ-Στάλιν. Στις 7 Δεκεμβρίου 1941 η Ιαπωνία επιτέθηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες και 4 μέρες

αργότερα ο Χίτλερ κήρυξε πόλεμο κατά των ΗΠΑ (11 Δεκεμβρίου 1941). Από κει και πέρα, η Αμερική έγινε η αστείρευτη πηγή χρημάτων, εφοδίων και οπλισμού για τους Βρετανούς και τους Σοβιετικούς, ενώ λίγο αργότερα οι Ηνωμένες Πολιτείες εισήλθαν δυναμικά στον πόλεμο με έμπυχο υλικό, πράγμα που καθόρισε αφενός την έκβαση του πολέμου και τη συντριβή της ναζιστικής Γερμανίας και αφετέρου την κυριαρχική παρουσία των ΗΠΑ στη Δυτική Ευρώπη.

- **Από το 1945 ως το 1991**, οι Ηνωμένες Πολιτείες αφιέρωσαν τεράστιους πόρους για να εμποδίσουν τους Σοβιετικούς να κυριαρχήσουν στην Ευρασία. Η τακτική του «οι ΗΠΑ μέσα, η Ρωσία έξω, η Γερμανία κάτω» που ήταν αποτελεσματική για τις Ηνωμένες Πολιτείες κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, αλλά αποδεικνύεται αναποτελεσματική και ακατάλληλη για τη μεταψυχροπολεμική εποχή.

- **Από το 1991 και μετά**, η **Γερμανία** εξασφάλισε τις **δύο προϋποθέσεις** που απαιτούνται για να διεκδικήσει κάποια δύναμη τη θέση του ηπειρωτικού ηγεμόνα στην Ευρωπαϊκή Χερσόνησο, πράγμα που στρέφεται ευθέως εναντίον των συμφερόντων των Ηνωμένων Πολιτειών. Η **πρώτη προϋπόθεση, η οικονομική ισχύς**, καλύφθηκε κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, οπότε αναδείχθηκε ως η «οικονομική ατμομηχανή» της Ευρώπης. Η **δεύτερη προϋπόθεση, ο πληθυσμός**, εξασφαλίστηκε με την επανένωση της Γερμανίας (3 Οκτωβρίου 1990). Πράγμα που, σε συνδυασμό με την κατάρρευση της σοβιετικής Ρωσίας, είχε ως αποτέλεσμα να αλλάξει ξαφνικά **ο χάρτης της Ευρώπης μετά το 1991, που αρχίζει να μοιάζει εντυπωσιακά (και απειλητικά) με τον χάρτη της Ευρώπης του Μεσοπολέμου (1919-1939), που είναι γνωστό πού οδήγησε.**

(Απ' αυτή την άποψη είναι χρήσιμη και αναγκαία η **μελέτη** της εξαιρετικής εργασίας του Mark Mazower: Σκοτεινή ήπειρος: Ο ευρωπαϊκός Εικοστός Αιώνας (Αλεξάνδρεια, Αθήνα, 2001)

6. ΟΙ ΧΑΡΤΕΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟ ΠΑΡΟΝ (ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ;).

Από μια ματιά στον χάρτη διαπιστώνεται ότι η Ρωσία (που έχει μια στρατιωτική συμμαχία με τη Λευκορωσία), είναι περικυκλωμένη από το ΝΑΤΟ: Ρουμανία, Ουγγαρία, Σλοβακία, Πολωνία, τρεις Βαλτικές χώρες, Βουλγαρία (όλες πρώην σοβιετικοί δορυφόροι), συν την Ελλάδα και την Τουρκία (μέλη του ΝΑΤΟ από το 1952).

Αυτός ο πολιορκητικός κλοιός γύρω από τη Ρωσία, από την Μαύρη Θάλασσα μέχρι την Βαλτική, **εμφανίζει μόνο μία ρωγμή, την Ουκρανία.** Μια Ουκρανία που θα εντάσσονταν στο ΝΑΤΟ θα ολοκλήρωνε την πολιορκία της Ρωσίας από το ΝΑΤΟ. Κι αυτό η Ρωσία (και οποιοσδήποτε άλλος στη θέση της) **είναι αδύνατο** να το επιτρέψει ανεξαρτήτως τιμήματος για κρίσιμους γεωπολιτικούς λόγους (ον μεθερμηνευόμενον εστί, για λόγους επιβιωτικούς).

Οι ευρωπαϊκές χώρες και η Ρωσία βλέπουν τις πρώην ανατολικές χώρες ως μια φυσική ζώνη αμοιβαίας προστασίας. Αλλά οι Ηνωμένες Πολιτείες τις βλέπουν ως χώρες-μέλη του ΝΑΤΟ ως μια ζώνη ανάσχεσης της Ρωσίας.

Ο **Τζορτζ Κένναν**, ο αρχιτέκτονας της πολιτικής ανάσχεσης της ΕΣΣΔ που με το «Μακρύ Τηλεγράφημά» του (1946), καθόρισε την πολιτική των ΗΠΑ απέναντι στη Σοβιετική Ένωση καθ' όλη τη διάρκεια του Ψυχρού

Πολέμου, **προέβλεψε το 1997** τις συνέπειες της πολιορκίας της μετα-σοβιετικής Ρωσίας από το NATO, γράφοντας:

«Η διεύρυνση του NATO θα ήταν το πιο μοιραίο λάθος στην αμερικανική πολιτική από το τέλος του Ψυχρού Πολέμου».

(George Kennan: «A fateful error». The New York Times, 5 Φεβρουαρίου 1997. Αναφ. από τον David Teurtrie, ερευνητή στο Εθνικό Ινστιτούτο Ανατολικών Γλωσσών και Πολιτισμών, στο άρθρο του με τίτλο «Οι αιτίες της ουκρανικής κρίσης» στη Le Monde Diplomatique, 22-02-2022,

<https://www.monde-diplomatique.fr/2022/02/TEURTRIE/64373> (σε μετάφραση στην Αυγή: <https://www.avgi.gr/diethni/408656-oi-aities-tis-oukranikis-krisis>)

7 ΑΥΣΤΡΙΑ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΗ ΛΥΣΗ;

Στο κέντρο του παρατιθέμενου χάρτη, σημειώνεται με μαύρο χρώμα η **Αυστρία**, μια χώρα που θα μπορούσε να χρησιμεύσει ως «μοντέλο» για την έλλογη επίλυση της κρίσης στην Ουκρανία.

Το 1938, η Αυστρία ενσωματώθηκε στη ναζιστική Γερμανία (Ανσλους / Ένωση, 13 Μαρτίου 1938), που επικυρώθηκε με δημοψήφισμα (10 Απριλίου 1938), με το πρωτοφανές ποσοστό **99,73%** (!!!). Το **1945** η Αυστρία κατελήφθη από τους Συμμάχους και μέχρι το 1946 ήταν χωρισμένη σε 4 ζώνες κατοχής των νικητριών δυνάμεων του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, όπως προβλεπόταν στη Συνθήκη της Μόσχας (1 Νοεμβρίου 1943). Αλλά, εν συνεχεία, αντιμετωπίστηκε ως χώρα που είχε «καταληφθεί» από τη ναζιστική Γερμανία και απελευθερώθηκε από τους Συμμάχους τον Οκτώβριο 1945.

Στις **15 Μαΐου 1955**, οι τέσσερις πρώην συμμαχικές δυνάμεις συμφώνησαν να αποδοθεί στην Αυστρία η ανεξαρτησία της (με τη Συνθήκη του Αυστριακού Κράτους) **με τον όρο να παραμείνει ουδέτερη και να μη προσχωρήσει σε κάποιον στρατιωτικό οργανισμό** (NATO και Σύμφωνο της Βαρσοβίας). Έτσι, στις **26 Οκτωβρίου 1955**, **η Αυστρία ανακήρυξε τη μόνιμη ουδετερότητά της, η οποία ισχύει ως και σήμερα**. Πράγμα που συνεπάγονταν πολλαπλά οφέλη για την Αυστρία, ανάμεσα στα οποία και η επιβάρυνσή της με σχεδόν μηδενικές αμυντικές δαπάνες.

Όμως, το 1986, με τις αποκαλύψεις για το εγκληματικό ναζιστικό παρελθόν του **Κουρτ Βάλντχάιμ** (πρώην γενικού γραμματέα του ΟΗΕ) που

εκλέχθηκε πρόεδρος της Αυστρίας, φάνηκε η ιστορία να ξαναστοιχειώνει την Αυστρία, φέρνοντας στην επιφάνεια τα φαντάσματα της **γενιάς** της ναζιστικής περιόδου, και δείχνοντας ότι το **99,73%** του δημοψηφίσματος του 1938 δεν ήταν απολύτως κατασκευασμένο, όπως θέλησαν να το παρουσιάσουν εκ των υστέρων.

7. ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΙΑ (1955) ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ (2022)

Όπως γράφει υποστράτηγος ε..α. **Νικόλαος Καρατουλιώτης**, σε ένα προφητικό άρθρο του πριν από 10 χρόνια με τίτλο «**Το ουκρανικό ζήτημα ως πεδίο γενικευμένης αντιπαράθεσης NATO και Ρωσίας**»:

«Η ουκρανική κρίση η οποία ξεκίνησε ως πολιτική κρίση, στην συνέχεια εξελίχτηκε σε πεδίο αντιπαράθεσης γεωπολιτικών συμφερόντων Ανατολής και Δύσης, κατέληξε στο σημερινό δράμα όπου η Ουκρανία βυθίζεται καθημερινά, όλο και πιο βαθιά στην δίνη ενός εμφυλίου πολέμου... **Το μέγα ερώτημα είναι εάν ο σημερινός εμφύλιος πόλεμος μπορεί να μετεξελιχτεί σε γενικευμένη στρατιωτική αντιπαράθεση NATO και Ρωσίας...**

Σύμφωνα με τον George Friedman, αναλυτή και διευθυντή του Ινστιτούτου Stratfor (της CIA):

«Πόλεμος στην Ουκρανία είναι πόλεμος στο κατώφλι της Ρωσίας, με περιορισμένους πόρους, σε ένα μέρος που έχει γίνει νεκροταφείο και άλλων στρατιωτικών φιλοδοξιών».

Με βάση αυτά, ο υποστράτηγος ε.α. Νικόλαος Καρατουλιώτης παραθέτει 6 σενάρια για την επίλυση της Κρίσης της Ουκρανίας, ανάμεσα στα οποία **«το πλέον χειρότερο και απίθανο είναι η διαδοχική εισβολή της Ρωσίας και του NATO στην Ουκρανία και η έκρηξη του Γ΄ Παγκοσμίου Πολέμου, που θα απειλήσει το ανθρώπινο είδος με εξαφάνιση ύστερα από χρήση πυρηνικών όπλων. Και ο επόμενος πόλεμος θα διεξαχθεί με πέτρες και ρόπαλα».**

Με τον, εκ των πραγμάτων, αποκλεισμό αυτού του καταστρεπτικού για όλους σεναρίου, θα ήταν ίσως σκόπιμο να προβληματιστεί κανείς σε σχέση με την **πιθανότητα της εφαρμογής στην Ουκρανία του Αυστριακού Μοντέλου**: Μια ανεξάρτητη Ουκρανία, που απαγορεύεται να προσχωρήσει σε οποιοδήποτε στρατιωτικό συνασπισμό των δύο πλευρών, με την ουδετερότητα της εγγυημένη από τη Ρωσία και τις ΗΠΑ.

Αυτό (α) θα εξάλειφε οριστικά την απειλή ενός πολέμου στην Ευρώπη, που θα μπορούσε να εξελιχθεί σε παγκόσμιο, (β) θα επέτρεπε στη Ρωσία να αποφύγει την ολοκλήρωση της περικύκλωσής της από το ΝΑΤΟ, (γ) θα καθόριζε στο ΝΑΤΟ τα όριά του, και (δ) θα διασφάλιζε στην Ουκρανία την ειρηνική ανάπτυξή της, απαλλαγμένη από το σημαντικότερο μέρος του καρκινώματος των αμυντικών δαπανών.

8. ΗΠΑ: ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΕΜΠΟΔΙΟ ΤΗΣ ΛΥΣΗΣ.

Μοναδικό εμπόδιο γι' αυτή την εξέλιξη είναι η αμερικανική εξωτερική πολιτική χαρακτηρίζεται από μια αλυσίδα λαθών στη μετα-σοβιετική εποχή: Από τις τραγικές επεμβάσεις (και αποχωρήσεις) στο Ιράκ και το Αφγανιστάν μέχρι τις «πορτοκαλί επαναστάσεις» στη βόρεια Αφρική και στη Μέση Ανατολή που, αφού τις υποκίνησαν με κάθε τρόπο, εν συνεχεία τις εγκατέλειψαν με αποτέλεσμα την ανατροπή της ισορροπίας δυνάμεων που ίσχυε μέχρι τότε σ' αυτές τις περιοχές.

Όπως γράφει ο George Friedman:

«Εάν η Γερμανία και η Ρωσία συνεχίσουν να κινούνται προς μια ευθυγράμμιση, τότε οι χώρες ανάμεσα στη Βαλτική Θάλασσα και τη Μαύρη Θάλασσα (αυτές που κάποτε ονομάζονταν **Intermarium**: οι χώρες που σχηματίζουν έναν διάδρομο στην κεντρική Ευρώπη - Βαλτικές Δημοκρατίες, Πολωνία, Τσεχία, Σλοβακία, Ουγγαρία, Ρουμανία, Βουλγαρία) **θα γίνουν απαραίτητες** για τις Ηνωμένες Πολιτείες και την πολιτική τους...

Η Ρωσία δεν απειλεί την παγκόσμια θέση της Αμερικής. Αλλά η πιθανότητα και μόνο να συνεργαστεί με την Ευρώπη και ειδικότερα με τη Γερμανία, δημιουργεί την πιο σημαντική απειλή, μια μακροπρόθεσμη απειλή που πρέπει να αντιμετωπιστεί. Οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν μπορούν να περιμένουν να παίξει η Γερμανία τον ρόλο που έπαιζε στον Ψυχρό Πόλεμο, ως το σύνορο απέναντι στη σοβιετική αυτοκρατορία.

Την επόμενη δεκαετία, οι Ηνωμένες Πολιτείες πρέπει να δουλέψουν για να κάνουν την Πολωνία αυτό που ήταν η Γερμανία τη δεκαετία του 1950, αν και η ρωσική απειλή δεν θα είναι το ίδιο σημαντική, δυναμική ή μονοχρωματική όσο ήταν τότε.

Την ίδια στιγμή που η γεωπολιτική αντιπαράθεση συνεχίζεται, οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Ρωσία θα συνάψουν οικονομική και πολιτική συνεργασία αλλού. Δεν είναι ο Ψυχρός Πόλεμος που γνώρισε η προηγούμενη γενιά. Οι δύο χώρες κάλλιστα μπορούν να συνεργαστούν στην Κεντρική Ασία ή ακόμη και στον Καύκασο, ενώ θα συγκρούονται μεταξύ τους στην Πολωνία και τα Καρπάθια».

[George Friedman (2011): Η Επόμενη Δεκαετία. Εκδόσεις Ενάλιος, 2013].

Θα πρέπει να έχουμε πάντα κατά νου την κωδικοποίηση της γεωπολιτικής σε λίγες φράσεις, από τον **Θουκυδίδη** (πέθανε το 395 π.Χ.), τον πατέρα της γεωπολιτικής, που η παρουσία του βαραίνει διαρκώς στη ζωή μας επί 2.400 χρόνια:

«Έχοντας υπόψη τους πραγματικούς σκοπούς του καθενός και ξέροντας ότι **στις ανθρώπινες σχέσεις, τα νομικά επιχειρήματα έχουν αξία όταν εκείνοι που τα επικαλούνται είναι περίπου ισόπαλοι σε δύναμη** και, ότι αντίθετα, **ο ισχυρός επιβάλλει ό,τι του επιτρέπει η δύναμή του και ο αδύναμος υποχωρεί όσο του το επιβάλλει η αδυναμία του**».

Θουκυδίδης: Ιστορία του Πελοποννησιακού Πολέμου, Βιβλίο Ε' (μετάφραση Ελευθέριος Βενιζέλος και Άγγελος Βλάχος - και οι δύο μεταφράσεις, στις εκδόσεις Βιβλιοπωλείο της «Εστίας»).

Αυτό είναι ένας χρήσιμος οδηγός για την κατανόηση του διεθνούς σκηνοικού και της διεθνούς αρχιτεκτονικής της ισχύος, στο πλαίσιο των οποίων είναι υποχρεωμένη να λειτουργεί κάθε χώρα.

Πηγή : <https://www.zougla.gr/apopseis>